

Meditació de sant Josepmaria pels 50 anys de sacerdocí

El 27 de març de 1975, vigília de les noces d'or sacerdotals, sant Josepmaria va fer l'oració en veu alta a l'oratori de la Pentecosta, a Villa Tevere, la seu central de l'Opus Dei a Roma. Era Dijous Sant.

26/03/2025

«*Adauge nobis fidem!*»^[1].

Augmenta'ns la fe! Això estava dient jo al Senyor. Vol que li demani això:

que ens augmenti la fe. Demà no us diré res; i ara no sé què us diré... Que m'ajudeu a donar gràcies a Nostre Senyor per aquest cúmul immens, enorme, de favors, de providències, d'afecte..., de pals!, que també són afecte i providència. Senyor, augmenta'ns la fe! Com sempre, abans de posar-nos a parlar amb intimitat amb tu, hem anat a la nostra Mare del Cel, a sant Josep, als Àngels de la Guarda.

Després de cinquanta anys, estic com un nen que balbuceja. Estic començant, recomençant, com cada dia. I així fins al final dels dies que em restin: sempre recomençant. El Senyor ho vol així, perquè no hi hagi pas motius d'orgull en cap de nosaltres, ni de vanitat insensata. Hem d'estar pendents d'Ell, dels seus llavis: amb l'oïda atenta, amb la voluntat tensa, disposats a seguir les divines inspiracions.

Una mirada enrere... Un panorama immens: tants dolors, tantes alegries! I ara, tot alegries, tot alegries...! Perquè tenim l'experiència que el dolor és el martelleig de l'artista que vol fer de cadascú, d'aquesta massa informe que som, un crucifix, un Crist, *alter Christus* que cal que siguem.

Senyor, gràcies per tot! Moltes gràcies! Te les he donades; habitualment te les he donades. Abans de repetir aquest crit litúrgic —*gratias tibi, Deus, gratias tibi!*— t'ho anava dient amb el cor. I ara són molts llavis, molts pits, els que et repeteixen a l'uníson el mateix: *gratias tibi, Deus, gratias tibi!* Que no tenim motius més que per donar gràcies. No hem d'amoïnar-nos per res; no hem de preocupar-nos per res; no hem de perdre pas la serenitat per cap cosa del món. Ho estic dient aquests dies a tots els que venen de Portugal^{*}: serens, serens!

Ho estan. Que els donis serenitat als meus fills. Que no la perdin ni quan tinguin un error de categoria. Si s'adonen que l'han comès, això ja és una gràcia, una llum del Cel.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi! Un càntic d'acció de gràcies cal que sigui la vida de cadascú. Perquè, com s'ha fet l'Opus Dei? Ho has fet Tu, Senyor, amb quatre *chisgarabís*... «*Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt*»^[2]. Tota la doctrina de sant Pau s'ha acomplert: has buscat mitjans completament il·lògics, gens aptes, i has estès la tasca per tot el món. Et donen gràcies a tota Europa, i en punts d'Àsia i Àfrica, i a tota Amèrica, i a Oceania. A tots els llocs et donen gràcies.

En aquell Tabernacle tan bonic que van fer amb tant d'afecte els meus fills, i que vam posar aquí quan no teníem diners ni per menjar; en aquesta mena de demostració de

luxu, que em sembla una misèria i realment ho és per guardar-te a tu, allà vaig fer col·locar dos o tres detalls. El més interessant és aquella frase que hi ha sobre la porta: «*Consummati in unum!*»^[3]. Perquè és com si tots estiguéssim aquí, enganxats a tu, sense abandonar-te ni de dia ni de nit, en un càntic d'acció de gràcies i –per què no?– de petició de perdó. Penso que t'enutges perquè dic això. Tu sempre ens has perdonat; sempre estàs disposat a perdonar els errors, les equivocacions, el fruit de la sensualitat o de la supèrbia.

Consummati in unum! Per reparar..., per agradar..., per donar gràcies, que és una obligació capital. No és una obligació d'aquest moment, d'avui, del temps que es compleix demà; no. És un deure constant, una manifestació de vida sobrenatural, una manera humana i divina alhora

de correspondre a l'Amor teu, que és
diví i humà.

*Sancta Maria, Spes nostra, Sedes
sapientiæ!* Dona'ns la saviesa del Cel,
perquè ens comportem de manera
agradable als ulls del teu Fill, i del
Pare, i de l'Esperit Sant, únic Déu que
viu i regna pels segles sense fi.

Sant Josep, que no et puc separar de
Jesús i de Maria; sant Josep, pel qui
sempre he tingut devoció, però
comprenc que t'he d'estimar cada dia
més i proclamar-ho als quatre vents,
perquè aquesta és la manera de
manifestar l'amor entre els homes:
dient “t'estimo!” Sant Josep, Pare i
Senyor nostre: en quants llocs
t'hauran dit ja a aquestes hores,
invocant-te, aquesta mateixa frase,
aquestes mateixes paraules! Sant
Josep, el nostre Pare i Senyor,
intercedeix per nosaltres.

La vida cristiana en aquesta terra
paganitzada, en aquesta terra

embogida, en aquesta Església que no sembla la teva Església, perquè semblen bojos per tot arreu —no escolten, donen la impressió de no interessar-se per tu; no ja de no estimar-te, sinó de no conèixer-te, d'oblidar-te—; aquesta vida que, si és humana —ho repeteixo—, per a nosaltres cal que sigui també divina, serà divina si et tractem molt. I et tractaríem encara que haguéssim de fer moltes avant sales, encara que haguéssim de demanar moltes audiències. Però no cal demanar-ne cap! Ets tan totpoderós, també en la teva misericòrdia que, essent el Senyor dels senyors i el Rei dels que dominen, t'humilies fins a esperar com un pobre que s'acosta al llindar de la nostra porta. No esperem nosaltres; ens esperes tu constantment.

Ens esperes al Cel, al Paradís. Ens esperes a l'Hòstia Santa. Ens esperes en la pregària. I ets tan bo que, quan

hi estàs amagat per Amor, ocult en les espècies sacramentals —i jo així ho crec fermament—, en estar realment, verdadera i substancial, present amb el teu Cos i la teva Sang, amb la teva Ànima i la teva Divinitat, també hi és la Santíssima Trinitat: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. A més, per la inhabitació del Paràclit, Déu es troba en el centre de les nostres ànimes, cercant-nos. Es repeteix, d'alguna manera, l'escena de Betlem, cada dia. I és possible que —no amb la boca, però amb els fets— haguem dit: «*Non est locus in diversorio*»^[4], no hi ha posada per a tu en el meu cor. Ai, Senyor, perdona'm!

Adoro el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, Déu únic. No comprenc aquesta meravella de la Trinitat, però tu has posat en la meva ànima ànsies, fam de creure. Crec!: vull creure com el que més. Espero!: vull esperar com el que més. Estimo!: vull estimar com el que més.

Tu ets qui ets: la Summa Bondat. Jo soc qui soc: l'últim drap brut d'aquest món podrit. I, no obstant això, em mires..., i em busques..., i m'estimes. Senyor: que els meus fills et mirin, et busquin, i t'estimin. Senyor: que jo et busqui, que et miri, que t'estimi.

Mirar és posar els ulls de l'ànima en tu, amb anhels de comprendre't, en la mesura que —amb la teva gràcia— pot la raó humana arribar a conèixer-te. M'hi conformo amb aquesta petitesa. I quan veig que entenc tan poc de les teves grandeses, de la teva bondat, de la teva saviesa, del teu poder, de la teva bellesa..., quan veig que entenc tan poc, no m'entristeixo. Me n'alegro que siguis tan gran que no puguis encabir-te en el meu pobre cor, en el meu miserable cap. Déu meu! Déu meu!... si no sé dir-te pas una altra cosa, ja n'hi ha prou. Déu meu! Tota aquesta grandesa, tot aquest poder,

tota aquesta bellesa... meva! I jo...,
seu!

Intento arribar a la Trinitat del Cel
per aquesta altra *trinitat* de la terra:
Jesús, Maria i Josep. Són com més
assequibles. Jesús, que és *perfectus
Deus* i *perfectus Homo*. Maria, que és
una dona, la criatura més pura, la
més gran; més que Ella, només Déu. I
Josep, que està immediat a Maria:
net, viril, prudent, íntegre. Oh, Déu
meu! Quins models! Només amb
mirar-los entren ganes de morir-se
de pena: perquè, Senyor, m'he portat
tan malament... No he sabut
acomodar-me a les circumstàncies,
divinitzar-me. I tu em donaves els
mitjans: i me'ls dones, i me'ls
seguiràs donant... Que a la manera
divina hem de viure humanament a
la terra.

Hem d'estar —i tinc consciència
d'haver-vos-ho dit moltes vegades—
en el Cel i en la terra, sempre. No

entre el Cel i la terra, perquè som del món. Al món i al Paradís alhora! Aquesta seria com la fórmula per expressar com hem de compondre la vida, mentre estiguem *in hoc sæculo*. Al Cel i a la terra, deïficats; però sabent que som del món i que som terra, amb la fragilitat pròpia del que és terra: un atuell de fang que el Senyor ha volgut aprofitar per al seu servei. I quan s'ha trencat, hem acudit a les famoses grapes, com el fill pròdig: «He pecat contra el Cel i contra tu...»^[5]. El mateix quan es tractava d'una cosa de categoria, que quan era una cosa menuda. A vegades ens ha dolgut molt, molt, una cosa petita, una falta d'amor, un no saber *mirar* l'Amor dels amors, un no saber somriure. Perquè quan s'estima, no hi ha coses petites: tot té molta categoria, tot és gran. Fins i tot en una criatura miserable i petita com jo, com tu, fill meu.

El Senyor ha volgut dipositar en nosaltres un tresor riquíssim. Que exagero? He dit poc. He dit poc ara, perquè abans he dit més. He recordat que en nosaltres habita Déu, Senyor Nostre, amb tota la grandesa. Als nostres cors hi ha habitualment un Cel. I no continuaré.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi: vera et una Trinitas, una et summa Deitas, sancta et una Unitas!

Que la Mare de Déu sigui per a nosaltres *Turris Civitatis*, la torre que vigila la ciutat: la ciutat que és cadascú, amb tantes coses que van i venen dins nostre, amb tant moviment i alhora amb tanta quietud; amb tant de desordre i amb tant d'ordre; amb tant de soroll i amb tant de silenci; amb tanta guerra i amb tanta pau.

Sancta Maria, Turris Civitatis^{}: ora pro nobis!*

*Sancte Ioseph, Pater et Domine: ora
pro nobis!*

*Sancti Angeli Custodes: orate pro
nobis!*

.....

[1] *Lc 27, 5.*

* «Els que venen de Portugal»: des del cop militar del 25 d'abril de 1974 (Revolució dels Clavells), Portugal travessava una situació turbulenta. Afortunadament, la revolució acabaria amb una transició democràtica pacífica, el 1976 (N. de l'E.).

[2] Cf. 1 Co 1, 27-28. «Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt»: «[Déu escollí] els qui el món té per ignorants (...) els que són febles als ulls del món, (...) els qui no són res».

[3] *Jn 17, 23.*

^[4] Cf. *Lc* 2, 7.

^[5] *Lc* 15, 18.

* «*Turris civitatis*»: «Torre de la ciutat», és una al·lusió a la Mare de Déu de Torreciutat, el santuari del qual —promogut per sant Josepmaria— s'estava acabant de construir en aquells moments (N. de l'E.).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/meditacio-
sant-josepmaria-consumats-en-la-
unitat-27-de-marc-de-1975/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/meditacio-sant-josepmaria-consumats-en-la-unitat-27-de-marc-de-1975/) (06/08/2025)